

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

SSN Paweł Zubert

w sprawie radcy prawnego **P. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2021 roku,

skargi obwinionego radcy prawnego P. K. z dnia 2 września 2020 roku na punkt drugi orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt WO (...)

na podstawie art. 539f k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 in fine k.p.k. i art. 531 § 1 k.p.k.

postanawia:

pozostawić skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem wydanym w dniu 2 lipca 2020 r., sygn. akt WO (...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych utrzymał w mocy punkt pierwszy orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. z dnia 8 lipca 2019 roku, sygn. akt D/OSD (...), natomiast w pozostałym zakresie uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. do ponownego rozpoznania (k. 505 akt o sygn. WO (...)).

Odpis powyższego orzeczenia wraz z uzasadnieniem doręczony został obwinionemu r. pr. P. K. w dniu 26 sierpnia 2020 r. (k. 523 akt o sygn. WO (...)).

Następnie, pismem z dnia 2 września 2020 r. (data nadania w urzędzie pocztowym), obwiniony wniósł skargę od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt WO (...), zaskarżając to orzeczenie w punkcie drugim. W treści skargi skarżący nie wskazał podstaw wniesienia skargi ani nie przedstawił okoliczności uzasadniających jej wniesienie (k. 521 akt o sygn. WO (...)).

Zarządzeniem przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 17 września 2020 r. na podstawie art. 539f w zw. z art. 539a § 3 oraz art. 120 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych obwiniony wezwany został do uzupełnienia braku formalnego skargi poprzez wskazanie podstaw wniesienia skargi i okoliczności ją uzasadniających – w ciągu 7 dni od dnia otrzymania odpisu zarządzenia, pod rygorem odmowy przyjęcia skargi (k. 527 akt o sygn. WO (...)).

Odpis powyższego zarządzenia doręczony został obwinionemu w dniu 4 listopada 2020 r. (k. 529 akt o sygn. WO (...)).

Pismem z dnia 12 listopada 2020 r. (data nadania w urzędzie pocztowym), obwiniony uzupełnił braki formalne skargi. Wykonując zarządzenie z dnia 17 września 2020 r., wskazał, że podstawą wniesienia skargi jest art. 539a § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych. Podał, że na tej podstawie zaskarża orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt WO (...) w części, tj. w zakresie pkt 2 i 3 na swoją korzyść.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. do ponownego rozpoznania z pozostawieniem Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w S. rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.500 zł, w sytuacji istnienia podstaw do zmiany orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzuczonego mu czynu.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi

Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W. (k. 531-531v akt o sygn. WO (...)).

Zarządzeniem przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 14 stycznia 2021 roku przyjęto skargę obwinionego jako wniesioną w terminie i przez osobę uprawnioną (k. 530 akt o sygn. WO (...)).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wywiezioną w niniejszej sprawie skargę pozostawił bez rozpoznania.

Przepisy Rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego o skardze na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, znajdując odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym uregulowanym przepisami ustawy o radcach prawnych (art. 74¹ pkt 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych), zaś wniesioną w postępowaniu dyscyplinarnym skargę rozpoznaje Sąd Najwyższy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt I KZP 9/17, OSNKW 2017, Nr 10, poz. 59),

Zgodnie z przepisem art. 539b § 1 k.p.k., skargę wnosi się w terminie 7 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem.

Ten nadzwyczajny środek zaskarżenia musi odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego, określonym w art. 119 § 1 k.p.k. a ponadto spełniać szczególne wymagania, wynikające ze stosowanego odpowiednio art. 526 § 1 k.p.k., nakładającego na składającego skargę obowiązek podania w niej, na czym polega uchybienie zarzucane wyrokowi sądu odwoławczego. Przedmiotem zarzutu skargi na wyrok sądu odwoławczego mogą być wyłącznie uchybienia stanowiące podstawy tej skargi precyzyjnie określone w art. 539a § 3 k.p.k. Przepis stosowanego odpowiednio art. 530 § 2 i 3 k.p.k. nakłada ponadto na prezesa sądu obowiązek dokonania kontroli spełnienia przez złożoną skargę warunków jej wniesienia. W sytuacji wniesienia skargi niespełniającej warunków nie istnieje możliwość uzupełnienia braków takiej skargi w trybie art. 120 k.p.k. i powinna ona

zostać pozostawiona bez rozpoznania (zob. Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, red. D. Drajewicz, s. 403, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2020 r.).

W niniejszej sprawie przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. przyjął do rozpoznania skargę, która nie spełniała ustawowych warunków formalnych. W skardze nie wskazano bowiem podstaw jej wniesienia. Należy w tym miejscu przywołać treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2018 r. (sygn. akt II KS 1/18, Legalis numer 1720892), zgodnie z którym katalog podstaw wniesienia skargi jest zamknięty a to z uwagi na posłużenie się w art. 539a § 3 k.p.k. zwrotem „wyłącznie”. Wobec tego skarga na wyrok sądu odwoławczego o charakterze kasatoryjnym, oparta na podstawach niewymienionych w art. 539a § 3 k.p.k., jest niedopuszczalna.

W niniejszej sprawie przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych miał obowiązek odmówić przyjęcia skargi a nie wzywać obwinionego do uzupełnienia braków skargi. Takie postąpienie stoi bowiem wbrew zasadzie, że uzupełnienie skargi w trybie art. 120 k.p.k. nie jest dopuszczalne. W rezultacie wykonania przez obwinionego zarządzenia przewodniczącego doszło do przyjęcia niedopuszczalnej skargi.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że przedmiotowa skarga niewskazująca podstaw jej wniesienia (o których mowa art. 539a § 3 k.p.k.), nie mogła zostać skutecznie uzupełniona i jest skargą niepodlegającą rozpoznaniu. W związku z tym, wobec zaistnienia przesłanek do odmowy jej przyjęcia przez przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W., Sąd Najwyższy zobligowany był do pozostawienia bez rozpoznania wadliwie przyjętej skargi.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.